

Táncos a sötétben...

**Futva érkezik, kabát nélkül.
Nem ő van késésben, mi értünk
ide előbb. Fotós kollégám az új,
nyitásra készülődő patika
portálját fényképezi az alkonyati
fényben úszó belvárosban.
Én állig begombolkozva ácsorgok,
próbálok kitalálni, merről jön
majd. Gyulán vagyunk,
az idei Rozsnyay verseny egyik
győztesénél, Molnár Zsuzsánál.**

Te sosem hordasz kabátot?

Most nem kellett, itt lakom öt percre. Megyünk? Szerintem ne parkoljatok a híd tövében, mert büntetnek, megmutatom, merre, körbe kell menni, de időben nem sok, beülök hozzátok, úgy egyszerűbb, egyenesen, ott meg jobbra, Gyula ilyen, hegyvidéki város az Alföldön, ez itt a régi Körös, kacsák is vannak, őket szoktam télen etetni, és ez az én házam, ott meg tudsz állni, menjünk.

Molnár Zsuzsa családjában a gyógyszerészet nem hagyomány. Szülei és rokonainak többsége pedagógus. A nővéréből, Zitából is tanár lett. Ami Zsuzsát illeti, mindig is a reáltudományok érdekelték – ahogy mondja, az anyag viselkedése izgatja.

Amikor először beszéltünk, a nyár közepén, még Békéscsabán dolgoztál. Most pedig itt nyílik patika a kezed alatt – hirtelen fordulat, vagy tervezett váltás?

Egyszerre volt váratlan és szervezett. Szerettem Békéscsabán dolgozni, fél lábbal és fél szívvel még mindig ott vagyok, de miután Gyulán lakom, ráadásul itt is tanítok, jóval egyszerűbb az életem, ha nem kell órákat utaznom. A feladat is izgalmas, végül is új patikát nyitunk öt nap múlva. A csabait azért szeretem, mert kis, praktikus patika; itt is nagy a kihívás, és ennek a gyógyszertárnak is meglesz a maga varázsa.

Tanítasz is? Hol és mit?

Az asszisztens-képzőben tanítok, ami különös történet. 2007 nyarán úgy véltem, milyen csoda lenne, ha taníthatnék valahol: eljátszottam a gondolattal, beleéltem magam — de akkor nem volt szabad hely. Most, egy évvel később felhívtak az iskolából, hogy mehetek tanítani, mert sürgősen kellene egy gyógyszer-technológus. Ilyenkor csak mosolygok: velem valahogy mindig így alakul...

Mármint hogyan alakul veled mindig?

Ez számomra is különös, de sokszor megtörtént már. Lehet, hogy valamire nagyon vágyom, és mégsem adja meg a sors. Aztán, amikor visszanézek — esetleg évek távlatából — akkor rájövök, hogy minden éppen úgy volt jó, ahogyan történt. Kicsit fatalista gondolkodás, de utólag az ember valahogy megbocsát a végzetnek, és megéri, mi miért történt.

Ez keserűen hangzik, hiszen még harminc sem vagy! Fontos számodra a versenyés?

Nem, azt hiszem, nem. Az első Rozsnyayn azért indultam, mert akkoriban nagyon unatkoztam, nem elégített ki az, amire rezidensként jutottam. Az idej versenyen inkább csak az volt fontos, hogy elmondjam, mire is futotta önerőből, hol tartok most. Egyébként pedig állandóan jár az agyam, igyekszem az ötleteimet kibontani — mondtam már, hogy újságot is írok?

Na várjunk csak! Két patikában viszed a prímet, tanítasz, versenyzel, és eközben cikket írsz? A nap pedig 24 órából áll errefelé is, nem?

Igen, de az embernek mindig arra van ideje, amire igazán rászánja azt. Az én napom reg-

gel 5 felé kezdődik, igazi pacsirta vagyok, és általában este 10-11 után ér véget. Tudom, hogy nem szabad magam a végtelékig hajszolni, de fontos, hogy amíg bírom és hasznára vagyok másoknak, ráadásul sikerélményt ad, addig töltssem be a nap 24 óráját. Számomra fontos, hogy Csabán végre olyan légkört tudtam teremteni a kollégák között, ahová már jóval nyitás előtt bejönnek, és délután alig lehet hazaküldeni őket. Hiszen a világ olyan lesz, amilyenné mi magunk alakítjuk. Nagyszerű érzés az is, amikor az ember látja, hogy a beteg mindent megkapott, tudtunk segíteni neki, és így elégedetten, biztonságban távozik. És bármilyen furcsán hangzik, de nekem az is öröm, amikor nyugalom van, rend és harmónia. Bennem és körülöttem. Ezért a rendért pedig bármit be vállalok, néha saját kezűleg teszem rendbe a labort vagy a raktárat. Szokták is mondani a többiek, hogy „Na, Zsuzsi megint elégedetlen és pakol...”

Van ennek nyoma az otthonodban is? Itt is mindig glédában áll minden?

Bevallom, a barátaim szerint rendmániás vagyok. Egyikük azt mondta, azért az egyért nem szeret hozzám vendégségbe jönni, mert tudja, hogy akkor én előtte fél napig takarítok... Kedden beszélgetünk, Molnár Zsuzsáék hétfőn nyitják az új patikát. Azt mondja, sok még a dolguk, de mindennel végeznek addigra. Határozott, tudja, mit akar. Sok mindent egyszerre, de van benne rendszer.

Annyi szálat tartasz kézben, amennyit kevesen. Így képzelted az életedet, amikor a gyógyszerészet mellett döntöttél?

Nem egészen. Kutató akartam lenni. Úgy is volt, hogy bent maradok az egyetemen, de aztán mást hozott az élet. Nem szerettem volna kimenni közforgalomba, de ha már így alakult, hát kihoztam magamból a maximumot. Bennem egyébként is van hajlandóság arra, hogy úgy gondolkodjak, mint Dágvány cicánk: megtalálom a magam örömét, bárhol vagyok is. Fontos az is, hogy egy olyan biztonságos hátteret teremtsék az expedialóknak, amire tudnak alapozni az officinában. Azt szeretem, amikor olyan vagyok, mint a táncos a sötétben: észrevétlen, de a színpad teljes látványához hozzátartozik a munkám. Ritkán szereplek a közéletben is, de akkor vállalom a véleményemet. A patikában a gyógyszerészi gondozás köt le. Nagyon fontosnak tartom, hogy a betegek hozzájussanak minden szükséges információhoz. Talán meglepő, de a szűréseinken az derül ki, hogy az emberek többsége a nevét sem tudja annak a gyógyszernek, amit szed. És ez baj, mert gyakran az életük múlik ezeken a szereken. Úgyhogy először is az érdeklődésüket kell felkeltenem, aztán meg kell értetnem velük, mi megy végbe a szervezetükben, hogy végül világossá váljék, milyen kockázata van annak, ha nem

figyelnek oda magukra eléggé. Ez egyrészt izgalmas kihívás, másrészt pedig hivatás. A gyógyszerészi gondozás nélkül nem vagyok más, mint bármelyik boltos, aki raktároz, elad, aztán újra berendel.

Higgadt vagy és tudatos, ugyanakkor hihetetlen tempót diktálsz. Van ember, aki tud téged követni?

Nem igazán. De én már kicsinek is ilyen voltam. Sosem lehetett tudni, éppen hol vagyok. Kétévesen például leestem a háztetőről, ne kérdezd, hogy kerültem oda... Engem alapvetően minden érdekel, és egyelőre úgy tűnik, hogy jó sokat elbírok, pedig kaptam már nagy pofonokat is az élettől. Van, hogy nemcsak mások, hanem én is kusza összevisszaságnak látom az életemet, de amikor visszafelé tekintek, minden értelmet nyer: világossá válik, hogy mi miért történt, és kijelöli számomra, merre kell továbbmennem.

Előrefelé szoktál-e nézni? Látod-e magad képezetben, mondjuk 20 év múlva?

Azt tudom, mit akarok elérni 30 éves koromra, és azt is, hogy akkor mibe akarok belevágni. A többit az élet hozza magával. Ha lehetne egy kívánságom, akkor nem patikából szeretnék nyugdíjba menni: annyi mindent jó lenne még kipróbálni, hiszen csak egy villanás az élet.

Fácán Anna Margit

